

REMISSYTTRANDE

Dnr 2012/
2013 - 01-15

Er ref Ju2012/6534/L1
Ert datum 2012-10 - 31

Till
Statsrådet och Chefen för
Justitiedepartementet
103 33 STOCKHOLM

Vinstfördelningsutredningens betänkande (SOU 2012:61) Högre ersättning vid mastupplåtelse

Lantbrukarnas Riksförbund, LRF, får härmed avge följande remissyttrande över innehållet i rubricerade betänkande.

SAMMANFATTNING

- Vinstfördelningsutredningen har haft i uppdrag att lägga fram ett förslag till en reform om vinstfördelning vid expropriation, med utgångspunkt från att med vinstfördelning avses en särskild ersättning till den fastighetsägare vars fastighet tas i anspråk för vinstdrivande verksamhet. Vinstfördelningsutredningen har emellertid inte hållit isär skadestånd, dvs. ersättning för den ekonomiska skada som expropriationen orsakar, och vinstfördelning, dvs. fördelningen mellan markägaren och den exproprierande av den ekonomiska nytta som expropriationen genererar för den sistnämnde. Detta har medfört att det förslag till reform som Vinstfördelningsutredningen presenterat inte är en vinstfördelningsreform. Förslaget kan därför inte läggas till grund för en reform härom. Enligt LRFs uppfattning framstår istället förslaget till vinstfördelningsreform från Utredningen om expropriationsersättning i betänkandet (SOU 2008:99) *Nya ersättningsregler i expropriationslagen, mm* som den givna grunden att bygga en sådan reform

på. Denna utrednings förslag kan dock behöva kompletteras och förtydligas på några punkter. Omfattningen härav torde dock inte vara större än att det kan ske genom en departementspromemoria inom regeringskansliet.

- Det förslag till reform som Vinstfördelningsutredningen lagt fram uppfattar LRF som en reform om högre ersättning till markägare för den marknadsvärdeminskning en fastighet genomgår vid delexpropriation för maständamål. LRF tillstyrker en reform med en sådan inriktning. Det fordras dock en annan lagteknisk lösning än den som utredningen valt. Expropriationslagen innehåller inte någon definition av begreppet marknadsvärde. Det framstår som en brist, eftersom marknadsvärdet är av central betydelse vid beräkning av expropriationsskadan. Mot denna bakgrund synes det, enligt LRFs mening, mest ändamålsenligt att låta kärnan i en reform om högre ersättning för marknadsvärdeminskning bestå i en definition av begreppet marknadsvärde som förs in i expropriationslagen. I samband därmed görs i förarbetena erforderliga vägledande uttalanden och förtydliganden.

ALLMÄNNA SYNPUNKTER

Det är viktigt att enskilda människor som tvingas avstå egendom upplever att ersättningen är skälig och rättvis och att den fastställs på ett rättssäkert sätt med tillämpning av ersättningsregler som är enkla att förstå och som leder till förutsägbara resultat. Vinstfördelningsutredningens förslag går i detta avseende i fel riktning. Det beror främst på att utredningen inte löst sin uppgift, som varit att föreslå en ordning för vinstfördelning vid expropriation och andra sådana förfoganden med utgångspunkt från att med vinstfördelning avses en särskild ersättning till den fastighetsägare vars fastighet tas i anspråk för vinstdrivande verksamhet.

Vinstfördelningsutredningen har i grunden inte tillfört frågan om vinstfördelning något nytt i förhållande till vad Utredningen om expropriationsersättning presenterade i sitt slutbetänkande (SOU 2008:99) *Nya ersättningsregler i expropriationslagen, m.m.* Till skillnad från den utredningens förslag genomsyras Vinstfördelningsutredningens skrivningar redan från betänkandets inledning av en avog inställning till att tillerkänna den som utsätts för expropriation med kommersiella förtecken en sådan särskild ersättning som avses med vinstfördelning. Vinstfördelningsutredningens avvägningar har

så gått som uteslutande gått i expropriandens favör. Det mest iögonfallande exemplet på detta är utredningens bedömning att låta elnätsföretagens kommersiella verksamhet falla utanför området för en ordning med vinstfördelning. Varken direktiven eller de till grund för direktiven gjorda uttalandena i regeringens proposition med förslag till nya ersättningsregler vid expropriation (prop. 2009/10:162 s. 70) ger fog för att närma sig utredningsuppgiften med en sådan restriktivitet.

Vinstfördelningsutredningens restriktiva inställning till markägarsidan har lett till att utredningen kommit in på ett villospår. Utredningen har inte hållit isär skadestånd och vinstfördelning. Ersättningsreglerna i expropriationslagen bygger på en skadepincip. Det innebär att ersättningen skall motsvara den *ekonomiska skada* som den som är föremål för expropriationen lider så att han eller hon har samma förmögenhetsställning efter expropriationen som om denna inte hade ägt rum. Det är härvid marknadsvärdet som är det centrala begreppet vid bestämmande av den ekonomiska skadan. Den särskilda ersättning som inbegrips i begreppet vinstfördelning bygger på andra principer. Här är inte fråga om skadestånd. Avsikten är istället att fastighetsägaren skall få del av expropriandens *ekonomiska nytta* av att använda den exproprierade fastigheten.

Vinstfördelningsutredningens sammanblandning av skadestånd och vinstfördelning har medfört att det förslag till reform som utredningen har lagt fram inte är en vinstfördelningsreform. Med en välvillig tolkning torde reformförslaget istället vara att uppfatta som ett försök till förtydligande av den vid bestämmande av expropriationsersättning viktiga marknadsvärdeprincipen, dock med tillämpning enbart vid ianspråktagande av mark för master och liknande anordningar.

Vinstfördelningsutredningens inspirationskälla har uppenbarligen varit de s.k. mastmålen som prövats av Högsta domstolen och som finns refererade i NJA 2008 s. 510, I-III. För anläggande av master med tillhörande teknikbodar finns etablerat en särskild arrendemarknad med avgifter som, om de kapitaliserades till ett nuvärde, påtagligt överstiger marknadsvärdet vid den tidigare markanvändningen på den mark där masterna och teknikbodarna är belägna. Högsta domstolen bortsåg från detta vid sin bedömning och åsidosatte därigenom marknadsvärdeprincipen. Rättsfallen ger därför stöd för att ifrågasätta om dagens regler alltid uppnår sitt syfte, nämligen att ersätta marknadsvärdet på egendomen som tas i anspråk eller, om del av egendom tas i anspråk, minskningen av egendomens marknadsvärde (jmf. regeringens tilläggsdirektiv, dir 2007:89 till Utredningen om expropriationsersättning s. 4).

Sammantaget anser LRF sålunda att Vinstfördelningsutredningen inte har löst sin uppgift som har varit att föreslå en ordning för vinstfördelning vid expropriation och andra sådana förfoganden med utgångspunkt från att med vinstfördelning avses en särskild ersättning till den fastighetsägare vars fastighet tas i anspråk för vinstdrivande verksamhet. Detta, i förening med i betänkandetexten förekommande sakliga fel samt "luddiga" och dåligt underbyggda slutsatser, gör att utredningen inte kan läggas till grund för lagstiftning om vinstfördelning. Fortfarande framstår förslaget till vinstfördelningsreform från Utredningen om expropriationsersättning som den givna grunden för att bygga en sådan reform på. Denna utrednings förslag och överväganden kan visserligen behöva kompletteras och förtydligas på några punkter. Omfattningen av en sådan bearbetning torde dock inte vara större än att den kan ske inom regeringskansliet. Som Utredningen om expropriationsersättning kommit fram till är det uppenbart att en ordning för vinstfördelning även bör omfatta elnätsföretagen. En vinstfördelningsreform har enligt LRFs uppfattning sin givna plats i expropriationslagen.

Vinstfördelningsutredningen har haft ambitionen att "rätta till" Högsta domstolens rättstillämpning i mastmålen genom att föreslå en högre ersättning till markägare vid ianspråktagande av mark för maständamål, som är anpassad till den etablerade arrendemarknaden för "masttomter". LRF stöder denna ambition. En sådan högre ersättning torde dock vara att uppfatta som en ersättning för minskningen av den tvångsutsatta fastighetens marknadsvärde och inte en ersättning grundad på vinstfördelning. Det fordras därför en annan lagteknisk lösning än den som Vinstfördelningsutredningen presenterat. Expropriationslagen innehåller inte någon definition av begreppet marknadsvärde. Det framstår som en brist, eftersom marknadsvärdet är av central betydelse vid beräkning av expropriationsskadan. Mot denna bakgrund synes det ändamålsenligt att låta kärnan i en reform om högre ersättning för marknadsvärdeminskning bestå i en definition av begreppet marknadsvärde som förs in i expropriationslagen. I samband därmed görs i förarbetena erforderliga vägledande uttalanden och förtydliganden.

NÄRMARE OM BETÄNKANDET I SAK

LRF vill särskilt föra fram följande synpunkter som följer avsnittsindelningen i betänkandet.

8 Rättsekonomiska utgångspunkter

8.3 Överväganden

8.3.1 *Stärkande av äganderätten*

Under förevarande avsnitt framhåller Vinstfördelningsutredningen att införandet av en ordning för vinstfördelning vid expropriation fördyrar markförvärv vilket för dem som exproprierar kan "få en preventiv effekt och innebära en sänkt ambitionsnivå, vilket talar för färre expropriationer".

Vinstfördelningsutredningens citerade påståenden är dåligt underbyggda. Utredningen om expropriationsersättning lät närmare analysera de ekonomiska konsekvenserna av en förhöjd expropriationsersättning. Resultatet är redovisat i kapitel 14 i utredningens slutbetänkande SOU 2008:99. Detta ger vid handen att kostnaden för mark - undantaget mark som erfordras för naturvårdsändamål - är blygsam i relation till den samlade investeringsutgiften för den verksamhet för vilken marken skall ingå. För verksamheter där markåtkomsten sker för att användas i kommersiell verksamhet, exempelvis för energi och för telekommunikation, är markåtkomstutgiftens andel av den samlade investeringsutgiften ungefär 5 % (se tabell 14.1). Om ersättningsnivån för mark ökar med 50 % ökar investeringsutgifterna för verksamheterna energi och telekommunikation med 2,5 % (se tabell 14.3). De tunga kostnadsposterna för ifrågavarande verksamheter hänför sig sålunda till konsulter, entreprenader, material m.m. En betydligt mer verklighetsförankrad slutsats än den Vinstfördelningsutredningen drar är därför att det är kostnader av sistnämnda slag, snarare än markåtkomstkostnaden som påverkar ambitionsnivån hos dem som exproprierar. Det får för övrigt anses ligga i sakens natur att den aktör som i sin verksamhet arbetar med markexploatering har en ekonomisk beredskap för hantering av ökade kostnader av olika slag.

8.3.2 *Rättvisaspekter*

Under förevarande avsnitt ifrågasätter Vinstfördelningsutredningen bl.a. " varför en samhällsutveckling mot ökad kommersialisering innebär att krav ställs på att fastighetsägare utöver kompensation för fastigheten ska ersättas utifrån en vinstfördelningsprincip". Vinstfördelningsutredningens eget svar på frågan är krystat och motsägelsefullt.

Av senare års rättspolitiska diskussion och av direktiven till Vinstfördelningsutredningen framgår att motiven för att införa en ordning med vinstfördelning vid expropriation är av ideologisk natur och följer ytterst av sunda marknads- och affärsprinciper. Även om tvångsförvärven uppbärs av angelägna samhällsintressen överskuggas dessa intressen i många fall av starka kommersiella inslag. Vinstsyftet har med andra ord kommit i förgrunden. Tvångsförvärvets huvudändamål har blivit att ekonomiskt gynna en eller ett fåtal kommersiella aktörer. Detta förhållande kan leda till att en privat företagare, exempelvis ett elbolag eller ett telekombolag, berövar en annan privat företagare, t.ex. en jord- och skogsbruksföretagare, dennes mark för att öka vinsten - tjäna pengar - i sitt eget företag och samtidigt kullkastar den berövande företagarens planer på att bedriva en liknande eller annan vinstdrivande verksamhet på den avstådda marken. Den som tvingas avstå mark i sådana situationer finner det inte acceptabelt med enbart skadestånd. Markägaren blir rättvist behandlad först om han eller hon erhåller ersättning med även en andel av tvångsförvärvarens vinst. Det är en brist att utredningen inte har berört dessa omständigheter vid diskussionen om motiven för en ordning med vinstfördelning.

9 Avgränsningsproblem

9.2 Överväganden och förslag

9.2.1 *Svåravgränsade fall*

Under förevarande avsnitt grupperar Vinstfördelningsutredningen en rad situationer där det enligt utredningen uppstår problem vid avgränsningen av en ordning med vinstfördelning. Utredningens problematisering måste dock i flera avseenden starkt ifrågasättas. Följande exempel får belysa detta.

Till den första gruppen hänför utredningen "organisationer med begränsat kommersiellt inslag" till vilka den räknar en stor del av energisektorn och området elektronisk kommunikation. Enligt LRFs erfarenhet utmärks dessa två samhällssektorer generellt sett av verksamheter av utpräglad kommersiell art. Exempelvis hör de flesta stora elbolagen hit liksom flera aktörer inom området för telekommunikation. Att det som utredningen framhåller finns offentliga regleringar inom dessa områden gör inte vare sig elbolagen eller telekombolagen mindre affärsmissiga. Det förhåller sig dessutom så att inom de allra flesta verksamhetsområden i Sverige finns av samhället uppställda spelregler som måste följas av hänsyn till allmänna intressen. Till exempel styrs en jord- och skogsbruksföretagares eller en industriidkares verksamhet av en omfattande offentlighetsreglering på miljöområdet utan att verksamheten för den skall betraktas som mindre kommersiell.

En annan gruppering där utredningen överdriver problematiken är den som utredningen beskriver som "en grupp där det blir fråga om tidsmässig avgränsning". Ett tänkbart scenario kan vara det när en kommun förvärvar ett markområde för ett icke kommersiellt ändamål. En tid därefter överläter kommunen marken till en aktör som avser att använda marken i sin näringsverksamhet. Enligt LRFs uppfattning framstår det som ytterst rimligt att den ursprungliga markägaren i detta fall erhåller en tilläggsersättning av kommunen. Det finns flera exempel i vårt rättssystem på ordningar med s.k. uppskjuten skadereglering. Det saknas sålunda inte förebilder för att utforma en regel om uppskjuten skadeersättning i ett fall som det föreliggande och i andra likartade situationer.

Ett tredje exempel på avgränsningsproblematik som utredningen för fram beskrivs som "att verksamheter som idag bedrivs i det allmännas regi i framtiden kan komma att kommersialiseras". Det är svårt att förstå vari utredningens avgränsningsproblem består. Om en verksamhet övergår från att vara icke-kommersiell till att bli kommersiell är det väl enbart att inordna verksamheten under ordningen med vinstfördelning.

Sammantaget anser LRF sålunda att utredningens under förevarande avsnitt angivna problematisering inte har en sådan tyngd och skärpa att den motiverar en vinstfördelningsreform som enbart omfattar sådana markåtkomstfall, där marken skall användas för master och liknande anordningar.

10 Behovet av vinstfördelning inom olika områden

10.2 Överväganden

10.2.1 *Faktorer av betydelse för att särskilja angelägna fall*

Betydelsen av flera av de faktorer Vinstfördelningsutredningen här lyfter fram för "att särskilja särskilt angelägna fall " kan ifrågasättas. Exempelvis anför utredningen att det "inom området elektronisk kommunikation finns i fråga om de s.k. mastfallen en annan omständighet av betydelse, nämligen diskrepansen mellan ersättningsnivåer vid frivilliga respektive tvångsvisa upplåtelse". Denna "faktor" är emellertid, enligt LRFs uppfattning, knappast ett avgörande motiv för en ordning med vinstfördelning. Den huvudsakliga grunden för en sådan ordning är som framgår av utredningsdirektiven att den tvångsvisa markanskaffningen sker för vinstdrivande verksamhet. Vad utredningen här anför är början på beträdande av ett villospår som utmynnar i en sammanblandning av skadepincipen med de principer på vilka en ordning för vinstfördelning vilar.

Ett annat exempel på "faktor" vars relevans får betraktas som tveksam är den som utredningen kallar för "omfördelningsmotivet". Detta innebär enligt utredningen "att frågan om behovet av vinstfördelning inom olika områden också bör belysas utifrån vilken aktörsgrupp som i slutänden får bekosta en förhöjd ersättning". Utredningen synes mena att en förhöjd ersättning alltid måste övervältras av exproprianden på andra. Detta är dock inte någon självklarhet. Det finns inte något som hindrar att exproprianden väljer att själv slutligt stå för kostnaden och därmed frivilligt minskar sin vinst.

10.2.2 *Områdesspecifika hänsyn*

Vinstfördelningsutredningen gör här bl.a. följande bedömning.

Vid förvärv för *tätbebyggelse* innebär främst avskaffandet av den s.k. presumtionsregeln, men även den omständigheten att det 25-procentiga påslaget också görs på förväntningsvärden, ett minskat behov av vinstfördelning.

Uttalandet är ännu ett vittnesbörd om utredningens sammanblandning av skadestånd och vinstfördelning. Presumptionsregeln var att uppfatta som ett undantag från grundregeln om att ersättningen till expropriaten skall grunda sig på egendomens marknadsvärde. Utmönstringen av presumptionsregeln vid 2010 års reformering av expropriationslagen innebär att förväntningsvärden numera är en del av egendomens marknadsvärde. Detta i sin tur betyder att i ersättningen för den ekonomiska skada expropriaten förorsakas av en expropriation även ingår ersättning för förväntningsvärden. LRFs uppfattning är därför att varken avskaffandet av presumptionsregeln eller införandet av det 25-procentiga påslaget på expropriationsersättningen skall ha någon inverkan på bedömningen av behovet av vinstfördelning.

Utredningen anför vidare att "en vinstfördelningsordning inom *energiområdet* kan fördyra markåtkomst för förnybar energi och motverka en hög ambitionsnivå såvitt avser utbyggnad". Uttalandet är gripet ur luften och saknar verklighetsförankring. Det finns inte belägg för att påstå att det allmännas ambition att öka användandet av förnybar energi har något samband med tvångsvis markanskaffning av mark för produktion och överföring av sådan energi. Den pågående utbyggnaden av vindkraften har hittills skett på mark som åtkommit på frivillighetens väg. Och ingenting tyder på någon förändring i detta avseende. Vidare visar Utredningens om expropriationsersättning gjorda undersökning att av den totala investeringskostnaden för en anläggning för produktion och överföring av energi är markåtkomstutgiften marginell. LRF får här hänvisa till vad förbundet framfört under avsnitt 8.3.1 ovan och den där gjorda hänvisningen till kapitel 14 i Utredningens om expropriationsersättning slutbetänkande SOU 2008:99. Vinstfördelningsutredningens nu gjorda "områdesspecifika hänsyn" måste sålunda lämnas utan avseende.

Det sista området av "områdesspecifika hänsyn" utredningen behandlar under förevarande avsnitt avser *elektronisk kommunikation*. Utredningen ger härvid uttryck åt följande bedömning.

På området *elektronisk kommunikation* talar den skillnaden som finns mellan ersättningsnivåer vid frivilliga respektive tvångsvisa förvärv i de s.k. mastfallen för att det finns ett behov av vinstfördelning i dessa fall. För att det finns ett sådant behov talar även den omständigheten att det normalt inte finns några beaktansvärda förväntningsvärden.

Denna bedömning visar, som LRF redan påpekat ovan, på den tydligaste sammanblandningen utredningen gjort av skadepincipen och

vinstfördelningsprincipen. Högsta domstolens avgöranden i de s.k. mastmålen (NJA 2008 s. 510, I-III), där domstolen åsidosatte marknadsvärdeprincipen, har uppenbarligen lett in utredningen på detta villospår. Som LRF ovan understrukt bygger ersättningsreglerna i expropriationslagen på skadepincipen. Det innebär att ersättningen skall motsvara den *ekonomiska skada* som den som är utsatt för expropriation lider så att han eller hon har samma förmögenhetsställning efter expropriationen som om denna inte hade ägt rum. Det är härvid marknadsvärdet, vilket efter presumtionsregelns avskaffande numera även inbegriper förväntningsvärden, som är det centrala begreppet vid bestämmande av den ekonomiska skadan. Den särskilda ersättning som avses med vinstfördelning bygger på andra principer. Här är inte fråga om skadestånd. Avsikten är i stället att fastighetsägaren ska få del av expropriandens *ekonomiska nytta* av att använda den exproprierade fastigheten. Att utredningen inte har hållit isär skadestånd och vinstfördelning har, som LRF ovan betonat, utmynnat i ett reformförslag som är något annat än en vinstfördelningsreform.

10.2.4 Sammanfattande bedömning

Utredningens sammanfattande bedömning utmynnar i att det enda område som bör omfattas av "vinstfördelning" är de s.k. mastfallen.

Det mest iögonfallande är att utredningen valt att inte räkna energi- och kraftområdet till vinstfördelningsfallen, särskilt i ljuset av att det varit Vattenfall, E.ON, Fortum m.fl. stora kraftbolags utpräglade kommersiella verksamheter som var upprinnelsen till den rättspolitiska debatten om införandet av en ordning med vinstfördelning i expropriationslagstiftningen. Utredningens huvudsakliga skäl för att inte låta kraftbolagens nätverksamhet omfattas av en vinstfördelningsreform är att denna "kan motverka en hög ambitionsnivå såvitt gäller förnybar energi". LRF har bemött denna argumentering ovan under avsnitt 10.2.2 såsom varande gripen ur luften och i avsaknad av verklighetsförankring. Enligt LRFs uppfattning finns det tvärtom flera tunga skäl för att låta koncessionspliktiga distributions- och överföringsledningar ingå bland vinstfördelningsfallen. LRF vill först och främst hänvisa till dem som Utredningen om expropriationsersättning förde fram i sitt slutbetänkande SOU 2008:99 under avsnitt 8.4.2 *I vilka fall bör vinstfördelning ske?* Härutöver får förbundet tillägga följande.

Lagstiftningen i Sverige rörande elnätsverksamhet ålägger ingen att bedriva sådan verksamhet. Det sker sålunda på frivillig grund. Den som väljer att bedriva sådan verksamhet blir däremot skyldig att iaktta vissa spelregler. Det fordras koncession,

linjekoncession för stamnät och regionnät och områdeskoncession för lokalnät . Koncessionen medför monopol för koncessionshavaren inom det område lokaliseringen av elnätet skall ske. För att bl.a. motverka att monopolisten missbrukar sin ställning gäller för samtliga koncessionspliktiga elledningar att de står under tillsyn av Energimarknadsinspektionen. Denna tillsyn omfattar bl.a. frågan om de avgifter nätföretagen får ta ut.

Det kan sålunda konstateras att det för elnätsverksamhet finns en viss prisreglering. Denna reglering är dock så begränsad att elnätsföretagen av denna anledning inte skulle vara att betrakta som kommersiella aktörer. Ett elnätsföretag får sålunda mycket väl gå med vinst. Det är tydligt att dessa företag arbetar på en marknad med affärsmässiga lönsamhetskrav, som motiverar att verksamheten sorteras in under vinstfördelningsfallen.

Motiven för att hänföra nätföretagens verksamhet till vinstfördelningsfallen förstärks i de fall, när produktion av el och nätverksamhet bedrivs inom samma koncern, vilket är fallet beträffande flera av de stora aktörerna inom elbranschen, som opererar på den svenska marknaden. Även om verksamheten för elproduktion och nätverksamhet enligt gällande ordning måste bedrivas åtskilda inom koncernen, föreligger ändå ett tydligt marknadsmässigt samband. För att koncernen skall kunna tjäna pengar på den marknadsstyrda elproduktionen fordras att elströmmen kan transporteras i ledningar som handhas av elnätsföretagen. Härmed föreligger en sådan koncerngemenskap som ytterligare ger tyngd åt Utredningens om expropriationsersättning slutsats om att till kategorin förvärvsverksamheter som bedrivs "på i huvudsak marknadsmässiga villkor" även skall räknas sådan verksamhet som sker hos elnätsföretagen.

Sammantaget har Vinstfördelningsutredningen inte lagt fram något bärande skäl för att göra en annan avgränsning av vilka områden som skall omfattas av vinstfördelning än den som Utredningen om expropriationsersättning har föreslagit.

14 Förhållandet till befintliga ersättningsregler

14.2 Överväganden och förslag

14.2.2 *Hur skall en förhöjd ersättning förhålla sig till löseskilling respektive intrångsersättning?*

Beträffande den föreslagna "förhöjda ersättningen" framhåller Vinstfördelningsutredningen att denna "bör som framgår av avsnitt 13.4.3 bestämmas utifrån en samlad bedömning av vad som kan anses vara en skälig ersättning". Innebörden härav är otydlig men kan knappast förstås på annat sätt än att utredningen menar att i det fall vinstfördelning skall äga rum skall inte ske ett sådant generellt påslag om 25 procent enligt den särskilda regeln härom som infördes i expropriationslagen genom 2010 års ersättningsreform. LRF kan inte ställa sig bakom detta synsätt. Förbundet anser tvärtom att vinstfördelning skall ske utöver ersättning för marknadsvärdeminskningen inklusive påslag om 25 procent. Påslaget om 25 procent infördes för att kompensera för det individuella värde en fastighet kan ha för ägaren. Vinstfördelning handlar däremot om, som LRF understrukt ovan, en fördelning mellan markägaren och den exproprierande av den ekonomiska nytta som expropriationen genererar för den sistnämnde. Utredningens om expropriationsersättning förslag i sitt slutbetänkande (SOU 2008:99) innebar att vinstfördelning skulle ske utöver ett påslag om 25 procent. Regeringen har instämt i den principiella grundtanken bakom detta utredningsförslag (prop. 2009/10 s. 70).

LANTBRUKARNAS RIKSFÖRBUND

Helena Jonsson
Förbundsordförande

Anders Källström
VD